

Wim LYBAERT Presenteert 'De vierkante eter' en wil iedereen aan het moestuinieren krijgen

„Nu moet jij beginnen te schrappen”, grijnst Wim LYBAERT. De warme voormiddag is weggepraat aan zijn houten tuintafel in Brugge. De tv-maker weet hoe dat gaat: „Een dag filmen, en dan knippen, voor vijf minuutjes beeld.” Een selectie uit een begeistertend gesprek, over wroeten en wachten, loslaten en geloven, tuinieren en het leven.

‘Ik wil mensen bewuster maken en weer goesting doen krijgen’

Jan COLLA

Naast zijn serre en tussen zijn eigen groeiende groenten toont Wim LYBAERT de bakken met de bijna-oogst. Een stel Bekende Vlamingen zaait thuis dezelfde vierkante meter en op Eén, in de rubriek *De vierkante eter* in het programma *1000 zonnen*, ziet u het resultaat van zo veel plantenpassie. „Het gaat niet over die krop sla, maar om de gevoelens die je daarbij krijgt. Ik wil mensen bewust maken van de belangrijke dingen in het leven.”

– *In welke grond bent u zelf groot getrokken?*
Ik ben geboren in het oud Sint-Janshospitaal, hartje Brugge. Met mijn broer en zus groeide ik onbezorgd op: van 's ochtends vroeg tot etenstijd in velden en bossen, ma wist nooit waar ik zat. Veel van wat ik doe, put ik uit die jaren. Tot mijn achttiende ging ik naar het Sint-Lodewijkcollege. Vervolgens studeerde ik in Gent diergeneeskunde, maar ik slaagde niet. Later besefte ik dat ik capaciteiten had, maar niet genoeg studeerde. Ik gids in Brugge en volgde drie jaar geschiedenis, architectuur, kunstgeschiedenis. Ik sloot me op bij de ongeschoeide karmelieten, om te studeren.

– *Wie waren uw helden?*

Op mijn twaalfde gaf ik een spreekbeurt over Charles Darwin. In mijn ogen leidde hij het ultieme leven: reizen en de natuur observeren. Hij deed dertig jaar over een van de strafste ideeën ooit, zijn evolutietheorie. Darwin wilde arts worden, later ook priester, maar gaf alles op om te doen wat hij moest doen. Ik wist tot een paar jaar geleden ook niet wat ik wilde in het leven. In Gent studeerde ik fotografie, maar ik voelde me niet op mijn plaats tussen de kunstenaars. Na mijn studies deed ik hier en daar wat jobs, zoals redder aan zee. Ik wilde boswachter worden en ik solliciteerde eens spontaan bij het sterrenrestaurant Hertog Jan, als moestuinier.

– *Hoe rolde u in de tv-wereld?*

Vrienden van mijn ouders hadden een kleinschalig productiehuis in Brugge, waar ik mee de regionale zender Focus TV uit de grond stampte. Ik werkte keihard, studeerde, volgde cursussen montage. Later trok ik naar VT4. Knoppen bedienen, kon ik al, daar leerde ik programma's ana-

Wim Lybaert in zijn moestuin. „Buiten werken helpt om minder te piekeren en helder te denken.” © Violet Corbett Brock

lyseren. En dan begon Woestijnvis, daar bleef ik zeventien jaar. Omringd zijn met grote talenten maakt je zelf ook beter. Ik werkte mee aan onder meer *Meneer dokter*, *Nonkel pater* en *Weg naar Compostela*.

„Mijn kinderen zijn bewust gedoopt. Ik zou hen anders iets fenomenails ontnemen”

– *Had die tocht voor u religieuze dimensies?*

Heel zeker. Thuis zat het geloof er niet in, mijn pa is atheïst. Mijn moeder was katholiek opgevoed en stuurde me naar een college. Ik ben blij dat ik daar die basis meekreeg. Op die Compostelareis, 2.500 kilometer stappen, ontdekte ik weer de waarde van het katholieke verhaal. Voor veel pelgrims, zeker vroeger, is hun enige ankerpunt onderweg het geloof. Vreemde landschappen, een taal die ze niet spreken, maar een kapel of kerk is overal her-

kenbaar. Als je stapt, voel je dat er meer is dan alleen een wandeling naar Spanje.

– *Voor u gaat een moestuin ook over 'meer'.*

Het klinkt blasé, maar ik heb een hoger doel: mensen bewust maken waar ze vandaan komen. Het gaat niet over die krop sla van eigen kweek, maar om je gevoelens als je een zaadje in de grond steekt en er komt iets uit. De tijd in je moestuin win je op andere uren van de dag terug. Je denkt helderder na en piekert minder.

– *U durft luidop te zeggen: 'Ja, ik geloof.' Niet evident in de mediawereld. Krijgt u reacties?*

Daar trek ik me nu eens niks van aan. Mijn pa zei: „Wim, dat zou ik niet zeggen.” Waarom niet? Ik ben 47, ik hoef me niet meer te verantwoorden. Ik wil niemand schofferen met mijn geloof, maar als ze het me vragen, zeg ik het. Onze kinderen zijn bewust gedoopt. Voor veel mensen is het een statement om ze *niet* te laten dopen. Ik vind dat onnozel. Je ontnemt hen iets fenomenails. Wat ze er later mee doen, bepalen ze zelf, maar je kunt je geschiedenis niet wissen.

– *Is de moestuin meer dan een hype?*

Oh ja. De slinger in de maatschappij keert terug. Een moestuin is een bescheiden manier om een stapje terug te doen in ons welzijn. De natuur zal ons zelf forceren om anders te leven. Kijk naar alternatieve economieën, ruilhandel: ook kleinschalige initiatieven die doorsijpelen.

– *Merkt u dat al aan uw eigen kinderen?*

Ik heb zonen van tien en acht en een dochter van vier. Kinderen leven vandaag veel bewuster. Op mijn school werd vroeger veel gepest, ook door mij. Nu worden pesters eruit gepikt, er volgt een gesprek met de ouders, waarschuwingen. Ik ga veel naar scholen om te spreken, ik heb goede hoop. Onze generatie heeft veel verspild, ik ook. Ik wil nu aanzetten geven, dat is de kracht van de media. Televisie is artificieel en staat eigenlijk haaks op het pure van de moestuin. Die werelden botsen in mijn hoofd. Maar als ik tv maak, wil ik dat er een boodschap achter zit.